

sagt: Jeg vil slutte mig til Regjeringens Forslag, jeg vil, at der holdes fast paa en saa stor Afgift som mulig, og derfor vil jeg ikke slutte mig til et Endringsforslag, som gaaer løs paa at formindste de faste Børdier, saa havde han fulgt sit eget Princip; men han gaaer en anden Vej, han foreslaaer Regjeringen, at den skal beholde den usikre Deel af Eiendommen og være tilfreds med at skaffe sig denne Sikkerhed; det Sikke, det er den Indtægt, som kommer ind igjennem Korn, og det Usikre, det er den, som indtages igjennem en Forpagtningssafgift og som, ifald Omstændighederne blive maadelige, falder sammen til ingen Ting. Lader os huffe paa, hvad der engang er skeet med en af Sorø Academies Gaarde; have vi ikke her i denne Sal maattet tage Beslutning om, hvormeget vi ikke alene skulde eftergive Forpagteren, men hvormeget vi skulde give ham for, at han ikke skulde komme til at vandre ud i Verden som en fattig Mand; og hvad der er skeet med Hellestrup, det samme kan gjentage sig med Mørup; naar derimod Eiendom sælges, saa er Staten frigjort for alle saadanne Hensyn. Dette er min almindelige Betragtning, hvorfor jeg paa det Alvorligste maa fraraade at gaae ind paa Noget, der skulde hidrage til at gjøre Eiendommen til Gjenstand for Forpagtning, med mindre denne maatte vise sig at være overordentlig fordelagtig. Naar imidlertid Endringsforslaget var blevet staaende ved at sige: det skal ogsaa være Regjeringen tilladt at tage Forpagtning, saa vilde jeg blot sige, at det var et overflødig Endringsforslag; thi dette er ikke forbudt Regjeringen. Regjeringen forlanger ikke af os en Lov, som skal paalægge den at sælge Mørup, men en Lov, som skal bemyndige den til at sælge, og som ligeoverfor Forpagteren eller dem, der kunne være Forpagtere, ikke siger Andet end: Betal en rigtig høi Forpagtningssafgift og giv en god Sikkerhed, saa slippe I maaskee for at faae Gaarden solgt. Ved at vedtage Loven, som den her er forelagt, give vi altsaa Regjeringen en saadan Styrke mod alle dem, der ville være Forpagtere, at hvis vi ad nogen Vej skulle naae en høi Forpagtning og Sikkerhed for den, saa skal det være ved at give Loven Bekræftelse i den Skikkelse, den har. De

ærede Herrer ville derimod bringe Ministeren i den Nødvendighed, først at komme og bevise, at han ikke kan faae Mere ved en Forpagtning end ved et Salg; thi der staaer i Endringsforslaget: „efter at have forsøgt Bortforpagtning paa een eller flere Notationer“; men hvilken Maalestof skal Ministeren følge med Hensyn til dette første Forsøg, hvor staaer det skrevet, hvad der kan faaes ud af Eiendommen ved Salg, og saalænge Ministeren ikke veed dette, veed han heller ikke, hvad han tør bortforpagte den for. Lad os nu antage, at dette Endringsforslag blev vedtaget, at han fulgte det og fik en meget god Bortforpagtning, men dog en saadan, at Mange af os her syntes, at man maatte have kunnet faae en større Rente af den Capital, til hvilken Gaarden kunde have været solgt, saa sige vi: Hvorfor solgte Du ikke, hvorfor bortforpagtede Du, Du kunde have faaet Mere? Men Ministeren svarer med god Grund: Jeg skulde først forsøge Forpagtning, jeg kunde ikke forsøge Salg, forinden jeg havde forsøgt Forpagtning, hvorledes skulde jeg da være mig ad? Alene den Evang, som Endringsforslaget paalægger Regjeringen, at Bortforpagtning først skal forsøges, forekommer mig at gjøre det umuligt; men jeg skal ikke længere forsøge at gjøre dette klart for de ærede Medlemmer, thi jeg har, efterhaanden faaet den Overbeviisning, at min Mening derom deles af den langt overveiende Deel af Forsamlingen.

Hvad det andet Endringsforslag angaaer, skulde jeg, efter hvad Ministeren har udtalt, meget opfordre den ærede Forslagsstiller til at tage det tilbage, for, ifald han kunde faae Ministerens Tilstemning dertil, til tredie Behandling at bringe et Endringsforslag frem, der fremstillede Sagen saaledes, som Regjeringen efter nøie Overveielse havde fundet det rigtigt; han sætter os ellers — troer jeg — eller idetmindste mig i den Nødvendighed at maatte stemme mod Forslaget, uagtet Ministeren har sagt, at der maaskee dog laae noget Velbegrundet deri. Jeg skal ikke nægte flere af de Grunde, som det ærede Medlem fremførte, min Anerkjendelse; jeg skal ikke nægte, at der foreligger væsentlige Grunde for at undersøge Sagen nøiere, men jeg skal dog gjøre opmærksom paa,